

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 259/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti H., spol. s r. o., P., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. M. M., s. r. o., P., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obdo 29/2008 z 21. augusta 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti H., spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2008 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti H., spol. s r. o., P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. M. M., s. r. o., P., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obdo 29/2008 z 21. augusta 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej prílohy vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) 26. januára 2004 sa obchodná spoločnosť P., akciová spoločnosť S., S. (ďalej len „žalobca“), domáhala od sťažovateľky ako žalovanej zaplata sumy 9 571,43 € (288 348,80 Sk) s príslušenstvom. Medzi žalobcom a sťažovateľkou bola 14. januára 2003 uzavretá kúpna zmluva č. 383/2003/R, podľa ktorej sa sťažovateľka ako predávajúca zaviazala vyrobiť a odpredať žalobcovi ako kupujúcemu semeno repky olejnej z úrody roku 2003. Žalobca sa zaviazal na účely výroby olejnatých semien podľa prílohy č. 2 tejto zmluvy za odplatu predať sťažovateľke osivo, časť priemyselných hnojív a za vyrobené a dodané semeno repky olejnej zaplatiť zmluvnú cenu pri splnení podmienok dohodnutých v tejto zmluve. Žalovaná suma podľa žalobcu predstavovala doúčtovanie kúpnej ceny dodávok agromateriálu na pestovanie repky olejnej.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 Cb 46/2004 z 24. septembra 2007 žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že kúpna zmluva, ktorej súčasťou je aj príloha č. 2, je neplatná, ako aj ďalšie jej následné dodatky, keďže medzi účastníkmi nedošlo k dojednaniu jednej zo základných náležitostí kúpnej zmluvy, a to k dojednaniu ceny či spôsobu jej určenia.

Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 7 Cob 1/2008 z 15. apríla 2008 prvostupňový rozsudok zmenil tak, že sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9 571,43 € (288 348,80 Sk) s 11 % úrokom z omeškania ročne od 24. septembra 2003 do zaplata, ako aj uhradiť žalobcovi trovy konania v sume 4 303,92 € (129 660 Sk). Podľa názoru krajského súdu predmetom kúpnej zmluvy boli dva predmety kúpy, a to repka olejná a materiálové vstupy na pestovanie repky olejnej, pričom v prílohe č. 2 ku kúpnej zmluve boli jednoznačne zrozumiteľne dohodnuté podmienky na dodávky agromateriálu, ako aj práva a povinnosti oboch zmluvných strán v prípade nedodržania dohodnutých podmienok.

Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktoré však najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Obdo 29/2008 z 21. augusta 2008 zamietol.

Podľa tvrdenia sťažovateľky *„rozsudky ako Krajského súdu v Prešove, tak aj Najvyššieho súdu SR sú vydané v rozpore § 157 O. s. p. ods. 2, a to z toho dôvodu, že ani jeden rozsudok neobsahuje dôsledné odôvodnenie v zmysle § 157 O. s. p. ods. 2, a navyiac rozsudok Najvyššieho súdu SR opomenul úplne rozhodnúť o časti dovolania, ktorou bola namietaná nepreskúmateľnosť rozsudku a týmto dovolacím dôvodom sťažovateľa sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal“.*

Sťažovateľka preto dospela k záveru, že *„takýmto konaním súdov bolo porušené právo sťažovateľa v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6, čl. 13..., keďže rozhodnutia súdov neobsahovali zákonné náležitosti v odôvodnení, súdy sa nevysporiadali s obranou sťažovateľa a teda mu nezabezpečili právo na spravodlivé súdne konanie, v dôsledku čoho došlo podľa nášho názoru k nezákonnému a nespravodlivému rozhodnutiu voči sťažovateľovi, kedy tento bol zaviazaný plniť z rozhodnutia nesprávneho právneho rozhodnutia a jednak zaplatiť úroky z úrokov teda zo sumy 288 348,80 Sk“.*

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že *„vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie“.*

II.

V zmysle čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti a predovšetkým návrhu rozhodnutia (petitu), ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný, vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obdo 29/2008 z 21. augusta 2008 z dôvodu, že dovolací súd zamietol jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Cob 1/2008-165 z 15. apríla 2008.

Základom argumentácie, na ktorom sťažovateľka zakladá tvrdenie o porušení svojich práv, je v podstate nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v odôvodnení namietaného rozsudku.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci

ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Vychádzajúc z uvedeného mal ústavný súd posúdiť, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o dovolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 6 Obdo 29/2008 z 21. augusta 2008 sú zlučiteľné s označenými článkami dohovoru.

Ústavný súd pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať vec z hľadiska v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnutý rozsudok so zámerom dopracovať jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s dohovorom.

V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za arbitrárne a z ústavného hľadiska neakceptovateľné tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva najmä z tejto časti jeho odôvodnenia:

„Podľa ust. § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že tento odôvodňuje dovolanie podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., t. j. že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistené skutkové zistenia. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Odvolací súd posúdil kúpnu zmluvu č. 383/2003/R ako kúpnu zmluvu, ktorá obsahuje náležitosti vyžadované v ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, predmetom zmluvy je dodávka semena repky olejnej.

Dovolací súd sa stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že príloha č. 2 zo 14. januára 2003 ku kúpnej zmluve č. 383/2003/R predstavuje svojim obsahom samostatný záväzok, a to poskytnúť žalobcom agromateriál pre žalovaného a záväzok žalovaného zaplatiť dohodnutú kúpnu cenu, navýšenú spôsobom uvedeným v bode 2 prílohy č. 2. Predmet zmluvy dodávka agromateriálu bola uskutočnená v septembri roku 2002, pritom zmluvné strany si dohodli, že žalovaný agromateriál uhradí až v roku 2003.

Dovolací súd vyhodnotil dohodnutý spôsob úhrady kúpnej ceny navýšenej o 0,8 % mesačne za obdobie od 1. januára 2003 do 31. augusta 2003 ako tzv. tovarový úver, kedy žalovaný za mesiace september, november a december 2002 žiadne navýšenie kúpnej ceny nemal premietnuté do kúpnej ceny.

O tom, že žalovaný nepreukázal svoj omyl pri uzatváraní prílohy č. 2 ku kúpnej zmluve č. 383/2003/R svedčí aj skutočnosť, že žalobca vystavil faktúry za dodaný agromateriál žalovanému po splnení dodávky, t. j. v septembri 2002. K podpísaniu dodatku č. 2 ku kúpnej zmluve č. 383/2003/R došlo medzi účastníkmi konania 14. januára 2003. Ak

by bola kúpna cena za dodaný agromateriál zo strany žalovaného uhradená, nebol z jeho strany dôvod na uzatvorenie prílohy č. 2.

Dovolací súd sa stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, že kúpna zmluva – príloha č. 2 zreteľne a jasne určila spôsob stanovenia kúpnej ceny za dodaný agromateriál, a preto považuje tvrdenie žalovaného o nejasnosti, resp. neurčitosti stanovenia kúpnej ceny a omylu žalovaného za právne nedôvodné.

Z uvedeného vyplýva, že právny názor, z ktorého vychádzal odvolací súd pri svojom rozhodnutí, je v súlade s tým, čo bolo vyššie uvedené.

Dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. nie je naplnený, lebo v danej veci nie je možné vyvodit', že by rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci. Z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu je rozsudok odvolacieho súdu správny. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného podľa ust. § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.“

Predmetné rozhodnutie (jeho odôvodnenie) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery (aj s prihliadnutím na odôvodnenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Cob 1/2008 z 15. apríla 2008, na ktoré sa najvyšší súd v odôvodnení namietaného rozsudku odvoláva a stotožňuje sa s ním) boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Závery vyslovené v namietanom rozsudku najvyššieho súdu považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné, nesignalizujúce možnosť existencie príčinnej súvislosti s namietaným porušením označených základných práv sťažovateľky.

Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane opravných konaní. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného

procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (IV. ÚS 329/04).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasahovať do právneho názoru najvyššieho súdu.

Čo sa týka konkrétnych výhrad sťažovateľky k zistenému skutkovému stavu a k tvrdeniam s tým súvisiacim, ústavný súd najmä s prihliadnutím na svoje osobitné postavenie vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a v neposlednom rade aj s poukazom na to, že obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka (obdobne napr. III. ÚS 198/07, III. ÚS 139/08, I. ÚS 265/07), nepovažoval už za potrebné osobitne sa im podrobnejšie venovať.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozhodnutím (odôvodnením rozhodnutia najvyššieho súdu) a namietaným porušením práv sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľkou označenými základnými právami, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júla 2009